

[Himmelstrup.]

rejst, navnlig for de frederiksborgske Interesser, og den højtærede Indenrigsminister gav ogsaa i Fjor Udtryk for, at det var et Spørgsmaal, som kunde tages op til Overvejelse i Udvalget.

Saadanne Overvejelser om Enkeltheder i Lovforslaget naaede man slet ikke frem til i forrige Samling — der fandt ganske vist et Samraad Sted mellem Udvalgene og Ministeren, som dog ikke førte til noget Resultat —, og en hel Række Spørgsmaal fra Udvalget til Ministeren havde ved Rigsdagssamlingens Slutning ikke faaet nogen Besvarelse fra Ministeren.

Lovforslaget er nu atter i Aar fremsat som et Udligningsforslag og ikke som et Indlemmelsesforslag, og det forekommer mig, at man heri maa se et Udtryk for, at det virkelig er den højtærede Indenrigsministers Mening at løse dette Problem gennem en Udligning og ikke gennem en Indlemmelse. Hvis det modsatte havde været Tilfældet, forekommer det mig, at den højtærede Minister burde have forelagt Forslaget i den Form, hvori han ønskede det gennemført. Han er jo saaledes situeret politisk, at han er i Stand til at gennemføre hvad han vil. Men naar man maa opfatte det paa den Maade, at den højtærede Minister har til Hensigt at løse Spørgsmaalet gennem en Udligning forekommer det mig egentlig mindre paakrævet, saaledes som det ærede Medlem Hr. S. Munk gjorde, at slaa paa den „eneste rationelle“ Løsning af dette Spørgsmaal, nemlig en Indlemmelse. Det er et Spørgsmaal, som ikke foreligger i dette Øjeblik. Det, man skal diskutere i det kommende Udvalg, og det, man skulde se at naa til Enighed om, er at finde en Form for denne Sags Ordning gennem Udligning, og til at genoptage Arbejdet dér, hvor vi slap i Fjor, er mit Parti altsaa villigt.

Christmas Møller: Forslag enslydende med dette blev fremsat for det høje Folketing den 14. Februar, var til første Behandling den 12. Marts, og en kort Udvalgsbehandling var derfor det eneste, der var muligt, da Rigsdagssamlingen sluttede i Begyndelsen af April. Jeg skal derfor, da den Udvalgsbehandling, som nu snart skal begynde angaaende dette Lovforslag, jo vil være en direkte Fortsættelse af den i sidste Samling paabegyndte Udvalgsbehandling, for mit Partis Vedkommende nøjes med at henvise til de Bemærkninger, vi fremsatte om Forslaget i sidste Rigsdagssamling, og pege paa, at vi er villige til

at gaa ind i en Forhandling, men at vi i meget høj Grad mener, at det maatte være mere formaalstjenligt at forsøge dette Spørgsmaal som Spørgsmaalet om Udligningen mellem Kommunerne løst gennem et fælles Forslag om en stor Udligning over Staten. Vi vil forsøge i Udvalget at stille Forslag herom og arbejde herfor, og hvis vi ikke kan faa Tilslutning til saadanne Betragtninger, hvad vel et og andet kan tyde paa, maa vi søge under Udvalgsforhandlingen, om der paa anden Maade kan skabes en efter vor Opfattelse rimelig Ordning.

Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. S. Munk, at jeg forstaar egentlig ikke, hvad han mente med at true, hvis der ikke var fremkommelig Vej for dette Forslag nu. Jeg synes, man kan sige til det ærede Medlem: Bange machen gilt nicht, for han kan jo selv, han og det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen altsaa, og Ministeren begribeligvis, hvis han regner med ham, de Herrer kan jo selv. Hvad mener det ærede Medlem med de Bemærkninger, han fremsatte til Slut, om, at man saa maatte tage Spørgsmaalet op paa et andet Grundlag? Skal vi ikke have Besked derom med det samme? For der er det bemærkelsesværdige ved det ærede Medlem Hr. S. Munks Bemærkninger, at de jo heller ikke er nye. Det ærede Medlem fremsatte nøjagtigt de samme Bemærkninger i sidste Samling; det refereres i Aarbogen for 1935—36 — jeg udbeder mig Tilladelse til et kort Citat —:

„Hvis denne Vej ikke viste sig fremkommelig, maatte Partiet imidlertid forbeholde sig fuld Frihed til at rejse Sagen paa et andet og formentlig mere rationelt Grundlag.“

Man kan jo næsten høre, naar man har i Øret, hvad det ærede Medlem Hr. S. Munk sagde, hvorledes det er nøjagtigt den samme Tankegang; han har jo ikke skrevet det af fra i Fjor naturligvis, for der var jo ingen Grund til at gentage det, saa kunde han bare have nøjedes med at henvise til, hvad han sagde dengang. Derfor maa det være en bestemt Betragtning, der ligger til Grund, og derfor synes jeg virkelig, det Spørgsmaal melder sig over for det ærede Medlem Hr. S. Munk: Har man til Hensigt at gaa andre Veje end Forslagets? Har man under Forhandlingerne videre frem andre Planer? For hvad skal ellers det ærede Medlems Ord til? Han har Flertal her, han har Flertal i det andet høje Ting, og hans Parti og hans Minister kan jo gøre, hvad de vil. Vi kan ikke blande os i disse Trusler, thi det kan ikke